

AZ ANYAKÖNYBEN OLVASTUK

Ács: Házasságukra Isten áldását kérte
Grósz Tamás és Gunázer Csilla
halottunk: Cseke Istvánné

Dad: Házasságukra Isten áldását kérte
Szijártó Máté és Varga Dóra

Kömlöd: házasságukra Isten áldását kérték
Orosz Mihály és Madari Éva .

NAPKÖZIS GYERMEKTÁBOR KÖMLÖDÖN

Augusztus 22-24. között, reggel 8 órától 17 óráig! Leendő elsőtől hatodik osztályos korig várjuk a gyermekeket. Záró alkalmunk augusztus 25-én vasárnap a 10 órakor kezdődő istentisztelet keretein belül a kömlödi református templomban lesz. Bibliai tanítások, csoportfoglalkozások, kézműveskedés, benti és kinti játékok sokasága várja a gyermekeket táborunkban. A tábor ideje alatt tízórait, ebédet és uzsonnát biztosítunk. Jelentkezési díj 4000 Ft/fő/ 3 nap.

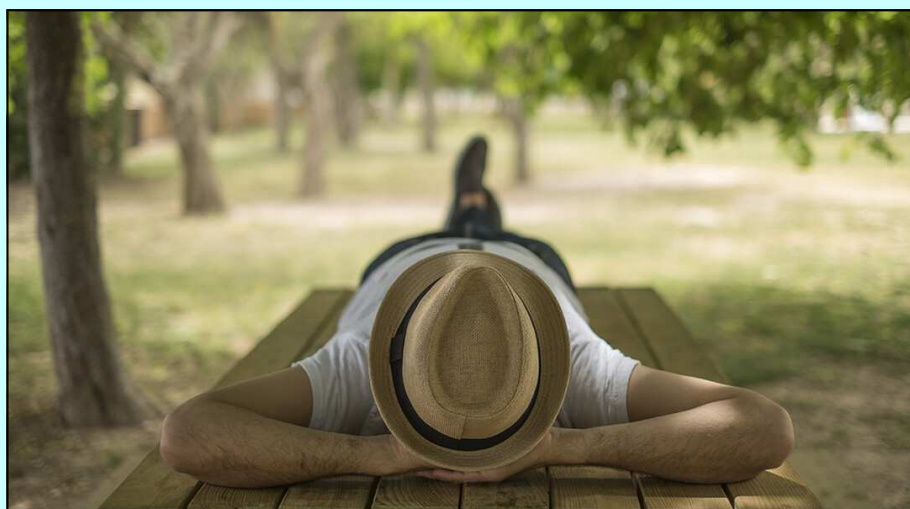
Gyere el te is!

Deák László 0630 582 4352

VAKÁCIÓ - PIHENÉS

Márk 6,30-44

Olyan jó lenne néha kiszakadni abból a körforgásból, amiben állandóan vagy? A tanítványok is erre vágytak, és ezt Jézus tudta is. Ezért invitálja őket egy kis pihenésre, testi-lelki feltöltődésre, amikor csak maguk lehetnének. Milyen jól hangzik, s már indulnak is... és talán már látják maguk előtt képzeletben, amint egy csendes, nyugodt helyen esznek Jézussal (merthogy a szolgálat közben még erre sem volt idejük). És milyen nagy a csalódás; amikor odaérkeznek, a tömeg már ott fogadja őket. Hát nem egészen erről álmodtak. Talán Jézustól sem azt várták, hogy a tömeggel kezdjen foglalkozni, hanem magukban azt remélték: hátha elküldi a sokaságot haza, hogy most csak az övéivel lehessen. De nem ez történik. Jézus elkezd a sokaságot tanítani. A tanítványok túri. Kivárják a végét. És amikor már tényleg el kellene őket bocsátani, akkor Jézus nem engedi, hanem az eleve éhes tanítványokra bízta a tömeg megejtését. Na ez már sok. Erre már kifakadnak: méghogy mi?! Ha rajtunk múlna, eleve

már a legelején elküldtük volna őket, nemhogy még most meg is vendégljük?! És ezután élik át azt a csodát, amely örökre felejthetetlen lesz a számukra: Jézus a őket is felhasználva jóllakítja a tömeget 5 kenyérből és 2 halból úgy, hogy a végén még nekik is marad bőven. Jézus ma is gyakran elmegy a végletekig. Bár vakáció van, elvileg két és fél hónap pihenésed van.

(A tanítványoknak fél napjuk sem lehetett.) Jézus mégis lehet, hogy ma is beleenged dolgokba, vizsgálztatja a túróképességedet, hogy aztán mikor már mindent feladnál, akkor megtapasztalhasd az Ő munkáját rajtad keresztül. Engedd ma is, hogy az eszköze lehess ott, ahová küld.

Kovács Tamás lelkipásztor - Dad

Újságunkat – hirdetőinknek és alapítványunk támogatóinak köszönhetően – ingyenesen juttatjuk el olvasóinkhoz !

Hét Határ Református hitéleti lap. Megjelenik minden hónap első vasárnapján Ács, Ászár, Bana, Bábolna Bokod, Csép, Császár, Dad, Ete, Kisigmánd, Kisbér, Kömlöd, Környe, Környebánya, Nagyigmánd, Oroszlány, Réde, Vérteskethely, Szákszend, Tárkány reformátusai közt

Kiadó: "Közelebb Egymáshoz" Alapítvány 2941 Ács, Fő u. 71. Felelős kiadó: **Gerecsei Zsolt** elnök

Szerkesztőség: 2853 Kömlöd, Perczel u. 26. tel.: 06-34/578-503 fax.: 06-34/470-543 email.: hethatarujzag@gmail.com

Felelős szerkesztő: **Bogáth István** Nyomtatás: MONTÁZS Press Kft. Oroszlány tel.: 20/454-35-41 Molnár Ferenc ügyvezető

Internet elérhetőség: www.hethatar.refdunantul.hu

ISSN 1417 - 7641

Református hitéleti lap

XXIII. évfolyam 8. szám

2019. augusztus

GYERE UTÁNAM "VÁR-LAK" ÁCSON

2019. július 15-20 között rendezte meg gyülekezetünk a szokásos nyári családos táborát. Ezúttal Visegrádon, a Mogyoró-hegyi erdei iskolában táboroztunk. Nagy örömmel 117 gyerek és felnőtt jelentkezett erre az alkalomra. Izgalommal készültünk a sok programot ígérő csaknem 6 napra. Amikor megérkezett a két autóbusz, a Fő utcán szinte leállt a forgalom: bőröndök, táskák, gyerekek, felnőttek, játékok, kristályvizes palackok, sütis dobozok kerültek helyükre. Jó időnk volt, ami azért is fontosnak bizonyult, mert első állomásunk az esztergomi Aquaszízet volt, egy jó kis délutáni fürdőzés erejéig. Mindenki kipróbálhatta a csúszdákat, kinti-benti medencéket, természetesen a büfét is. Egy felajánlásból rengeteg palacsinta is előkerült a csomagok közül, ami hamarosan el is fogyott.

Megérkezve, a vacsora várt minket a közeli hangulatos étteremben, és igazán csak ez után ismerkedtünk meg a táborral. Gyönyörű kilátás nyílt a Dunára, a tábor előtt hatalmas füves mező, alatta a Makovecz Imre tervezte közösségi épület. Az árnyas fák között megbúvó faházak romantikus táborozást ígértek. Este elkezdődött a tábor „lelki” programja is. A berendezett közösségi ház megtelt velünk, közös éneklés után megérkezett „tanítónk” is: dr. Kisvak Ond Kond „mákvirág és gyökérszelídítő”, aki minden este megtanított arra, miként gondozzuk azokat a „virágokat”, amelyekben példák lehetünk mások számára. A virágok ugyanis a napi áhítatok témáihoz kapcsolódtak. A tábor vezéregye Pál apostol Timóteushoz írt levelének egyik mondata volt: „légy példa a hívőknek...”. Minden nap más „virág” nyílt ki: a szájrág, ami a beszédet, a kézvirág, ami a

tetteinket, a szívvirág, ami a hitet, a szőlővirág, ami a szeretetet, a szivacs-virág, ami a tisztaságot jelentette. Ezek az esti történetek megerősítették a délelőtti áhítatok üzenetét. Ezek kezdetén Pál apostol és Timóteus, az ifjú tanítvány bevezető jelenetei vezettek el a történethez. Hallottuk a 12 éves Jézus, a szőlőtő és szőlővesszők, az okos és bolond házépítés, a kapernaumi százados, Jézusnak a tisztaságról mondott történetét. Az áhítatok tartásában nagy segítségünkre volt Józsi bácsi, Erzsó néni, Heni néni, Piroska néni, Judit néni, akik a gyermekek mellett a felnőtteknek is tartottak egy kis délelőtti foglalkozást. Délutánonként kézműveskedtünk Eszter néni vezetésével, a témához kapcsolódó tárgyak vagy csak kis díszek, alkotások készültek. Emellett sétahajóztunk a Dunán, boboztunk, a Salamon toronynál élő történelemórán voltunk középkori fegyverek társaságában, vagy meglátogattuk a kilátót. Esténként Ildi néni vezetésével sétával vezettük le a nap fáradalmait. Nagyon szép volt estefelől, az erdőn keresztül bemenni a fellegrár udvarára és onnan körülnézni a csodálatos Dunakanyarban, majd szinte teljes sötétben hazaérni a táborba. Nagy élmény volt kifekdni az esti mezőre és várni az éppen aktuális holdfogyatkozást. Szombaton, ebéd után indultunk haza. Volt, aki várta, hogy találkozhasson szülei-vel, volt aki maradt volna még. Hisszük Vasárnap, a gyülekezet közösségében, táborzáró istentiszteleten adtunk hálát Istennek a táborért. A tábor az „EFOP-1.3.7-17-2017-00283 sz. Hittel Ácsért” pályázati programsorozat keretében és támogatásával valósult meg.

Hagyományosan augusztus 20-án tartjuk a „HAGYA-TÉK-A” napot, délután 15 órától. Főcíme a „VÁR-LAK”. Megismerhetjük Ács egykor erődített helyeit (római, középkori, török kori, napóleoni erődítések), részt vehetünk a Pap Gábor református püspök emlékére nyíló kiállításon, melyet Fritz Beke Éva mutat be. A Rákóczi-év kapcsán Szatmár-Bereg világvál ismerkedhetünk meg (ízeiben is, művészetében is, kulturális értékeiben is). Megmutatjuk a legújabbban kapott régi tárgyakat, toronytúra, mini skanzen, fűvészert, hagyományos ízek várják még az érkezőket. Az aug. 19-22 közt tartott napközis tábor témája a „Hajó - ha nem jó” - hajók a Bibliában, melyhez kötődően kis játékhajó-kiállítást is tervezünk huszadika délutánra. Minden érdeklődőt szeretettel várunk. A tábor és a „HAGYA-TÉK-A” program az „EFOP-1.3.7-17-2017-00283 sz. Hittel Ácsért” pályázati programsorozat keretében és támogatásával valósul meg.

Gerecsei Zsolt

JUSS MÉG ELŐBBRE!

Textus: 1Thessz 4,1

Egyébként pedig, testvéreim, kérünk titeket, és intünk az Úr Jézus nevében, hogy amint tőlünk tanultátok, hogyan kell az Istennek tetsző módon élnetek, s amint éltek is, **ebben jussatok még előbbre.**

Képzeljünk el egy kirándulást! Nagyszerűen eltervezett út. Szébbnél szébb látványokkal. Egyre magasabbra jutva egy hegységben. Érdemes lenne-e az első kilátónál megállni? Ottmaradnánk-e azon a helyen gyönyörködni a tájban, ha tudjuk, hogy feljebb egy másik pontról még többet láthatunk, még távolabba, még festőibben? Nem valószínű. A keresztyénységünk is egy út. A megtéréssel, az Istennel való találkozással még nem ér véget. Sőt! Valami egészen új veszi kezdetét. Ha pedig úton vagyunk, úton járunk, haladni kell! Nem visszafelé menni, nem megtorpanni. Ugye, senki sem állna ott egy helyben heteken, hónapokon át álldogálva?

Előrehaladásunk útjai lehetnek autópályaszakaszok, hegyre felvivő szerpen tinek, időnként hepehupás, kátyús utak, máskor gyalogösvények.

Az autópályás szakaszokon gyorsabban tudunk haladni, sőt egészen nagy sebességgel. A thesszalónikai testvérek például a testvérszeretemben haladtak így, ezért dicsérisi is őket Pál.

Néha olyan az a mi elkezdett utunk, mint egy szerpentin, borzasztóan kanyargós, sőt néhol amolyan visszafordító kanyarok is vannak benne, élesek. Nem látjuk hogyan folytatódik, ezért óvatosabban kell haladnunk. Betegségek, fájdalmak, tanulásbeli, munkahelyi problémák vannak egy-egy fordulónál, amit most más módon kellene már megoldani, megélni, mint eddig, az Istennel való találkozás előtt. A nehézségekkel együtt és ennek ellenére, vagy éppen ezért tudunk előre haladni. Ha megállsz egy-egy ilyen kanyarnál az életveszélyes! Haladni kell előre. És tudod: nem vagy egyedül itt sem! Nem bizonytalan a cél előtted!

Van, hogy ez a mi lelki növekedésünk egy kátyúkkal teletűzdelt szakasz. Nem nagyok a nehézségeink, nem a legalapvetőbb kérdések foglalkoztatnak, de mégis sok a zökkenő. Kerülni kell ugyan ezeket a lyukakat, okosan, böl-

csen, de lehet tovább menni. Nem zsákutca ez, nem kell visszafordulnod! S néha tényleg csak gyalogösvény viz tovább, mert valami olyasmi nem tud elrendeződni bennünk, ami megterhel. Pl. egy vitás helyzet valakivel, megbocsátani nem tudás. Talán azért is lehet itt csak lassan haladni, mert alaposan elfáradtál. De ne légy lusta haladni! Menj!

Nem fogunk egyformán haladni. Van, hogy ami egyikünknek hasonló dologban sztráda, a másikunknak ugyanaz csak gyalogösvény. Légy türelmes magadhoz! Isten is türelmes!

Pál versenypályához hasonlította az életét. De nem bizonytalan előtte a cél. Ezért küzd, legyőzve önmagát is szalad előre! Előre a keresztyén életben, a megszentelődésben, a krisztusibbá válásban! Előre az Isten megismerésében, önmagunk megismerésében, a közösség, a gyülekezet összetartozásában, a szeretet gyakorlásában. Az Istennek tetsző élet gyakorlásában kell előre, előbbre jutni! Igét olvasva, imádkozva, igehirdetésre való odafigyeléssel, folyamatos tanulással. Csak így megy! A megállás visszafejlődés!

Azt, hogy mely helyzetben, hogyan, mit kell tennem azt csak az Istennel való személyes kapcsolatban tudjuk meg. Vannak alapvető tételek, de hogyan kell ezt apró pénzre váltani, azt naponta meg tudja mutatni nekünk az Úr. Ha pedig elakadunk, vannak segítőink, akik tudnak velünk együtt irányt keresni. Vannak testvérek, akikkel együtt lehet gondolkodni, vannak lelkipásztorok, lelkigondozók, akikkel még jobban meg lehet érteni valamit. Gondolj bele! Ott van az Úr, ott vannak a gyülekezetben a testvérek, ott van lelkészed és csak te tudod folytatni a sort. Mekkora támogatásod van az előre haladáshoz!!! Ekkora támogatással tényleg lehet haladni! Meg lehet vizsgálni, hogy Istennek tetsző-e az életem! Ezt persze a mi mai világunk nem szereti hallani. Mi az, hogy Istennek tetsző legyen az életem! Nem akar ez a világ, a világ fiai - s vele együtt mi magunk is talán -, megfelelni másnak, csak önmagának. Az a fontos, hogy én magam mit gondolok. Ilyen mondatok általában azért hagyják el az ajkunkat, mert meg akarjuk védeni magunkat mások kibeszélésétől, a pletykáktól, vagy

hogy beleavatkozzanak az életünkbe. De keresztyénként, az Istennek, Jézusnak átadott életű emberként tudnunk kell, hogy nem az az elsődleges, hogy mi mit gondolunk az életünk felől, hanem az, hogy Isten mit gondol róla. Mit lát jónak, helyesnek, szépnek benne! Nem kritizálni, nem bántani akar bennünket, hanem előre vezetni a jó úton, a megszentelődés, a krisztusibbá válás útján. Gyermekkoromban, amikor már lehetséges volt ilyesmit levetíteni a tévében ment a híres Zefirelli film, Jézus élete. Ma is a legszebb film ez, ami Jézus életét mutatja be. S bár akkor még mit sem tudtam arról, hogy Jézus mindezeket értem, értünk vitte véghez, mélyen megérintett a jóság, ami belőle áradt. Hogyan lehet valaki ennyire jó? Hogyan lehet valaki ennyire szeretetlenné másokhoz, mint Ő. De jó lenne, ha mindenki ilyen lehetne! De jó lenne, ha én magam is ilyen lehetnék! A keresztyénységünk ezen az úton való járás, hogy ilyen jók, egyre jobbak, egyre krisztusibbak legyünk. Ez pedig nem megy úgy, ha nem világít rá Isten a Lélek által a hiányosságainkra, a bűneinkre, a megrögzöttségeinkre. Ha nem adjuk át magunkat neki igazán, ha neki sem engedjük meg – úgymond -, hogy a lelkünkben, az életünkben „vájkkaljon”, akkor hogyan tanulhatnánk egyre tökéletesebbé válni? Ezt a vájkálás szót természetesen nagyon is idéző jelbe kell tenni. Mert itt nem vájkálásról van szó, hanem szeretettel odairányítja a figyelmünket egy-egy területre, amiben még fejlődni, előre jutni kell. Tehát ne azt keressük, hogy mi a saját akaratum, mi az, ami nekünk tetszik, mi az, ami másoknak kedves, hanem mindig azt, ami Istennek, a mi mennyei Atyánknak szemében kedves. Tudjátok, Jézus mindig, mindig (!) azt tette, ami az Atyának kedves. Ezt várja tőlünk is! Alapvetően: gyarapodni, megerősödni az Isten szeretetében, s ha ebben nagyokká tudunk lenni, akkor tudjuk betölteni azt is, hogy másokat igazán szeressünk! Ha nagyon egyszerűen akarnánk fogalmazni, akkor ez a „Juss előbbre!” tulajdonképpen a megszentelődésünk. Ámen.

Szépne Czipán Noémi – Ete

BRINGATÁBOR 2019

Július első hetére szerveztük meg a gyülekezet 4. bringa táborát, melyen húsznál több gyermek és naponként 6-8 felnőtt kísérő vett részt. Az 5 napos biciklizés (tekerés, tolás...) célja egyrészt felfedezni a körülöttünk lévő erdők és falvak szépségét, gazdagságát, másrészt erőkifejtés, testi edzés, harmadrészt hitbeli erősödés és közösségformálás, melynek része, hogy reggelként közösen elmondott imádsággal keltünk útra. Úgy gondolom, hogy ez a pár nap idén is betöltötte ezeket a célokat.

Az első nap mindig bemelegítésnek számít. A táv rövid, de hozzászoktat mindenkét az intenzív és kitartó tekeréshez, az egymásra figyeléshez és alkalmazkodáshoz. A Hajmási tóhoz bicikliztünk el az erdőn keresztül, ahol egy hatyú család várt minket.

A második napi úticél Fekete-víz és Ácsteszer voltak szintén az erdőn keresztül. A legnagyobb próbatételt a folyamatos homok jelentette, így elég sokat toltuk a bringákat. Csalódásunkat tetézte, hogy a Fekete-vízi halas tavak le voltak engedve, csak a fekete iszap látványa és büze fogadott. Kárpótolt bennünket, hogy Ácsteszeren nagy szeretettel láttak vendégül minket Táncsics Mihály szülőházában és a Művelődési Házban. Kulacsainkat újratöltve indultunk haza az árnyas autó úton.

Szerdán a Csatai Szentkúthoz tekerünk át az erdőn keresztül. Az előző napi próbatétel után nem is tűnt nehéznek és hosszúnak a megtett út. Amikor megérkeztünk Csatkára és megláttuk az első házakat, volt aki megkérdezte: Ennyi volt?! Természetesen nem, mert a falu közepéről egy kanyargós emelkedő vezet fel a kegyhelyhez. Kiadós pihenő után indultunk haza. A tiszteletes úr vezetésével egészen kalandos útban volt része az erősebb csapatnak Bakonyoszlopon és Bakonyszentkirályon át.

Csütörtökön Ászárra mentünk Bársonyoson keresztül. Természetesen megálltunk a tavalyi kedvelt pihenőhelyünkön, a foci pályánál. Az egyik háznál friss házi süteményeket vettünk, így gyűjtve erőt az út nehezebb és hosszabb részéhez. Keréktelekin és a szőlős dombokon át jutottunk el Ászárra, a Jászai Mari emlékházba. A játszótéri pihenő és fagyizás után idegenvezetéssel megtekintettük a miniskanzent és a tájhozát,

majd egy másik útvonalon hazatekertünk.

Péntek mindig a hosszú nap. A sári lombkorona tanösvényhez szeretünk volna eljutni. Ehhez újra felkapaszkodtunk a csatai Szent kúthoz, majd egy hepe-hupás mezőgazdasági úton leereszkedve értük el Súrót. Sajnos az egyik gödörben valaki eldőlt és úgy megütötte magát, hogy nagy fájdalmai lettek. Intézkedni kezdtünk, segítségért telefonálni..., de amit mi nem tudtunk elintézni, arról Isten gondoskodott. Pár percen belül ugyanis „véletlenül” arra jött egy pick-up-os autó, aki a sérültet és anyukáját, valamint a biciklijét, beszállította a falu közepére, ahol a gyorsabb csapat már ránk várakozott. Oda jött a nagypapa, aki azonnal kórházba szállította. Mint később kiderült válltörés és csontrepedés történt. Mi pedig bementünk az evangélikus templomba imádkozni, énekelni és visszanyerni a békességünket. Ezután indultunk fel a falu feletti dombra, a tanösvényhez. Az ott lévő játszótér és a lombkorona szinten lévő kötéllidák izgalmas időtöltést jelentettek. Azonban még haza is kellett tekerni...

A napot és a tábor egy meglepetés palacsinta partyval zártuk, ahol mindenki elmondhatta, hogy mi volt jó és rossz a hét során, mi volt nehéz, mi volt könnyű, mit tanult meg önmagáról, a közösségről és Istentől... Mindenki egy elismerő oklevéllel térhetett haza, ami őrzi a megküzdött kilométereket és egy Igét: „Erőm és énekem az Úr, megszábadított engem.” Zsoltárok 118, 14

Barta Livia

ISTEN MŰHELYÉBEN

Túrmezei Erzsébet

Olyan jó élni Isten műhelyében, ott formáltatni hűséges kezében kemény vésővel, döngő kalapáccsal, szerető, szelíd, szent simogatással.

Látni, hogy íme szobrok száza készül, néhány vonással naponta egészül. A Mester keze percre sem pihen meg. Eszközei munkálnak, nem pihennek.

Tudni, hogy kemény, ormótlan kő voltam, akaratjára soha nem hajoltam, dacos énemről lepattant a véső. És hálát adni, hogy még most se késő.

Csodálni Őt, amint szeretve fárad, amint nem sajnál drága életarat: odaadni értem és odaadni másért egy megtörésért, hozzáfordulásért.

Csodálni Őt, ki annyi büszke lelket szeretetével örök rabul ejtett. Sziklatömböket döntött le a porba, hogy átfőrdje szépséges szoborra. Igen, csodálom Őt, csak Őt csodálom.

A DADI TANÉVZÁRÓ ISTENTISZTELET GONDOLATAI

2019.június 21-én 17 órától iskolai tanévzáró ünnepi istentiszteletre hivogattak a dadi református templomban a harangok. Az alkalmat a 165. dicséret éneklésével kezdtük: „Itt van Isten köztünk...” Ez mintegy keretet adott az egész tanévnek, utalván rá, hogy Isten egész évben velünk volt, hisz a tanévnyitót is ezzel a dicsérettel indítottuk.

Az alkalom kezdetén Kovács Tamás lelkipásztor szeretettel köszöntötte a tanulókat, szüleiket, családtagjait, az iskola pedagógusait, és minden kedves megjelentet. Ezután imádságban

szól arról, hogy egy király megkérdezte a három leányát, hogy ki mennyire szereti őt, és a legkisebb azt mondta, hogy „annyira szeretem édesapámat, mint az emberek a sőt.” A só tehát fontos. Jézus pedig ezt mondja a keresztyéneknek: „Ti vagytok a Föld sója” (Mt. 5:13). Ez egyfajta küldetés, feladat, amire Jézus hív bennünket, hogy legyünk az Ő követői, hirdetői, ki ki a maga kis közösségében, a rábízottak: családtagok, munkatársak, szomszédok körében. Át kell adnunk, amit Jézusról tanultunk. Tetteinkkel, szeretetünkkel, szavainkkal. Istent azzal képviseljük ebben a

melegséget sugároz, fényt ad. Egy szál gyertya fénye is már képes leküzdeni a sötétséget, ami körülveszi a gyertyát és egyben a gyertya irányt is mutat a fényével. A világító tornyok is a tengeren hajózóknak megmutatják, hol a part. A gyertya lángja bátorít is. Jézus azt is mondja, hogy „ti vagytok a világ világossága.” (Mt. 5:14). Tehát feladat keresztyének lenni. Biztatni kell a másikat, akár igei helyet is megjelölve a Bibliában, hogy ne csüggedjen. Bátorítani, felkarolni kell tudnunk a másikat, „kisebbit”. Nem csak a lelkészeknek a feladata ez szerintem, hanem mindannyiunké, keresztyéneké. De azért alaposan gondoljuk át, kitől fogadunk el és milyen segítséget, és mi magunk is képezzük magunkat, olvassuk a Bibliát, hogy stabil keresztyén tanácsot tudjunk mindig adni a hozzánk fordulóknak.

Igehirdetését a Holdról mondott hasonlattal zárta Kovács Tamás lelkipásztor. A Holdnak nincsen saját fénye. A Nap fénye világítja meg és annak a fényét sugározza tovább a Föld felé. Csak „kapott” fénye van, amit tovább ad és világít. Nekünk sincs saját fényünk, csak hogyha Isten fénye beragyogja az életünket, akkor lesz fényünk. Úgy lesz fényünk, ha Isten felé fordulunk, olvassuk Szavát, a Bibliát, beszélünk imádságban vele, tehát élő kapcsolatunk marad Istennel.

Saját életemben, családomban is tapasztaltam, ha sokáig elmaradnak a közös és egyéni imák, az Isten felé fordulás, a vele való kommunikáció ezen formája, akkor belép a zűrzavar, tanácstalanság, irányvesztettség. Ellenkező esetben iránymutatást kapunk, egy szívként, családként tudunk egy közös célra, Isten követésére fókuszálni és Isten mindig válaszol aktuális kérdéseinkre. Hol embereket küld az életünkbe segítő szándékkal, hol egy jó bibliai idézetre bukkanunk és ez az alapja, hogy tudjunk „Világítani” mások felé mi is. Szívvel kívánom mindenkinek, hogy tudjon ilyen módon világítani, ragyogni!

Petrovszkiné Utry Anna Teodóra - Dad

adott hálát, hogy Isten köztünk lehet ajándékként, segítségként, ő lehet a „középen” az ének szerint is.

Két nagyon frappáns szemléltető eszközzel mutatta be a tiszteletes úr, hogy milyen a jó keresztyén, akin átragyog Isten fénye, szeretete, ereje. Az egyik eszköz a só volt, a másik egy gyertya. A só az ételek ízesítésére való általában, „kihozza az ízeket az ételből”, régen pedig, -vagy van ahol még ma is - tartósításra használták. A következő gondolata pedig az volt, hogy a só a „növekedéshez” is szükséges. A kórházi betegek infúzióban kapják a só oldatot és a járdáról a jeget is felolvasztja télen. Mondhatjuk, hogy a só az élet feltétele. Egy ismert népmese is

zűrzavaros világban legjobban, hogy „jó ízt viszünk, hirdetünk” az embereknek. Kedvesek és szeretetteljesek vagyunk. Ahogy a só megőrzi az ételt a romlástól, úgy kell a keresztyéneknek megőrizniük a világot a „romlástól.” Jóra, igazságra, tisztaságra kell törekedniük, ha valahol rosszat tapasztalunk. Az örök élet követéinek kell lenniük ilyen helyzetben, nem pedig rosszá válnunk, idomulnunk a többiekhez. Örömet kell szerezniük azzal másoknak, hogy több az élet annál, mint amit látunk, ami körülvesz. „Olvasszuk hát fel a jeget ebben a fagyott világban!” – mondta a lelkész.

A másik szemléltető eszköz a gyertya volt. A gyertya lángja pedig

MŰKÖDIK A HITED ?

KÖMLŐD-DAD-BOKOD KÖZÖS IFTÁBOR

Az idei évben Adorjánházán táboroztunk, egy csendes kis faluban, mely Celldömök és Pápa között helyezkedik el. A helyi református gyülekezet szállítását béreltük ki, ahol mindannyian kényelmesen elfértünk. A táborba a kömlődi a dadi és a bokodi gyülekezet ifisei vehettek részt.

Működik a hited? - Ez volt az idei ifi táborban a kérdés mindenki felé. Fontos kérdés, hiszen sokan kimondják azt, hogy én hiszek Istenben, akár a fiatalok körében is. Hiszünk, hiszek, de vajon élő-e az a hit? Jakab levele alapján a 2. rész 18. versének második fele adta az ifi tábor központi témáját: „Mutasd meg nekem a hitedet cselekedet nélkül, én is megfogom neked mutatni a cselekedeteim alapján a hitemet.” Örök kérdés a hit és a cselekedet közötti kapcsolat. A tábor öt napjában végig kísér-

tük, hogy a hitnek milyen cselekedetei lehetnek. Bár sokat fel lehetne sorolni, mi öt különböző cselekedetet emeltünk ki, amit bizony hit által, hit alapján kell, hogy tegyünk. Ezek a következők voltak: bizonyágtétel, engedelmisség, szolgálat, áldozatkészség és a szeretet. Az ifisekkel közösen gondolkodhattunk azon, hogy bizony életkortól függetlenül bárki helyt tud állni a felsorolt cselekedetekben, ha valóban hisz Istenben.

A nagy meleg ellenére igyekeztünk változatos programtervet összeállítani. Az Adorjánházán töltött 5 nap alatt megjártuk a Somló-hegyet, ahonnan lenyűgöző kilátás tárult a szemünk elé és egy várrom is található a hegy tetején, betekintést nyerhettünk a Pápai Református Teológiai Akadémia életébe, végigkísértük a képfestés kialakulását és hagyományait a pápai Képfestő Múzeum tárlatvezetőjének segítségével, kaptunk egy rövid áttekintést a pápai Református Ótemplom történetéről, megtekintettük a templom karzatán helyett kapott Hajlék az örökkévalóságban című kiállítást és a Hóri titkai múmiatárlatot az alagsorban, valamint jártunk falusi állatsimogatóban is. A szabadidőt pingpongozással, társasozással, beszélgetésekkel, filmnézéssel töltöttük. Az utolsó estén az időjárás adta nehézségek ellenére összegyűlhettünk a táborút köré, ahol megtartottuk utolsó esti áhítatunkat, majd mindenki elkészítette saját vacsoráját.

Úgy gondolom, hogy az idei ifi tábor minden résztvevő lelki épülésére és aktív pihenésre szolgált.

Deákné Takács Vivien, Kömlőd

FESZÜLET

A vörös-márványból készült Krisztus-kereszt, Dadon, a Császárra vezető útmentén, Bokod felé, az elágazásnál áll, több mint 170 éve.

Felirata: Isten dicsőségére állíttatta, Pereszlényi István bérlő, 1847 évben. Felújította: Brokes József bérlő, 1876-évben, Szalay Pál plébános idejében.

Kik voltak ezek a személyek, akik ezt a maradandó nyomot hagyták maguk után?

Pereszlényi István bérelte az Esterházyak Dadi Uradalmát 1840-1860- között. A család a Nyitra-megyei Pereszlényből származott.

Brokes József földbirtokos 1860-tól volt az uradalom bérlője 1880-ig. Csallóközben, Nagy-Megyerben volt kisebb birtoka és kastélya. Fia Miklós, Dadon született 1873-ban. Iskoláskorú gyermekeihez, házitanyát fogadott, évi 200 korona bérezéssel. (Néptanítók Lapja 1873. 35 sz.)

Szalay Pál esperes-plébános, (1840-1899) Kecöl községben, Sopron vármegyében született, földműves családból. Iskoláit Győrben végezte, itt is szentelték fel. Győr környékén szolgált különböző plébániákon, majd 1869- évben, helyezték Dadra. Vallástörténeti írásait „Rusztikus” néven jelentette meg, különböző egyházi kiadványokban. Népszerű volt hívei között. Kitűnő kapcsolatokat ápol, a község lakóival, és a térség más felekezethez tartozó lelkészeivel is. A helyi római katolikus temetőben nyugszik.

Szücs János

PADOKAT ÉS ORGONÁT HOZTUNK

Gyülekezetünkben egy kisebb csapat július 12-én kisbusszal útnak indult a németországi Bielefeldbe. Úticélunk egyfelől nagy öröm, hiszen gyülekezetünk régi álma látszik teljesülni: egy sípos orgonával térhettünk haza. Oroszlány és Környe gyülekezeteit pedig

latban telt annak ellenére, hogy sok időt vett igénybe az utazás, hiszen több mint 12 óra volt. Az ott töltött nap nagy része a pakolással és a kamionban való rögzítéssel telt, hiszen sem a padok, sem az orgona részei nem sérülhettek meg. Jó volt megélni, mikor délelőtt a

minden este elcsendesedtünk és áhítatot tartottunk. Ugyanakkor jó volt bele látni, még ha csak egy pillanatra is egy németországi protestáns gyülekezet életébe, mindennapjaiba. Biztos vagyok benne, hogy felejthetetlen élmény volt mindannyiunk számára.

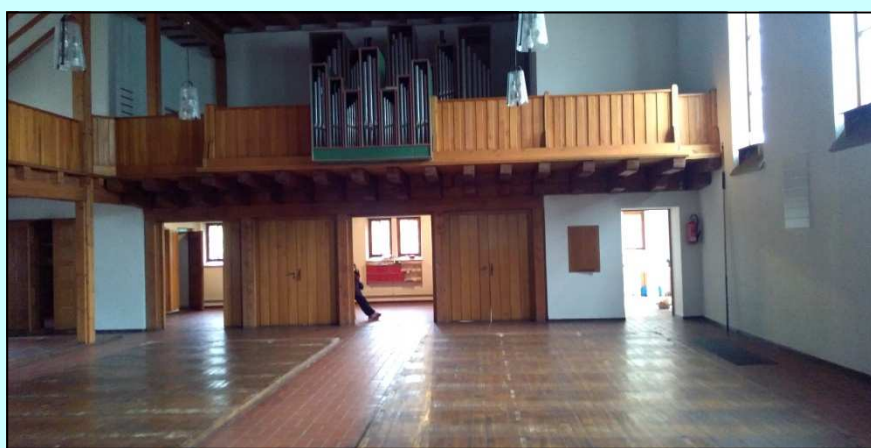
Mégis úgy gondolom mindannyiunk számára meg volt ez a kettősség: egyik szemünk sírt, a másik pedig örült. Hiszen szomorú volt egy templomból padokat cipelni ki egy kamionra, tudván, hogy abban a helységben körülbelül 50 éven keresztül Istent gyűltek össze tisztelni, ezentúl pedig már nem. Másrészt örültünk, hogy jó helyre visszük ezeket és nem a megsemmisítőbe kerülnek, hiszen a padok igen jó minőségűek, szinte újak voltak. A sípos orgona pedig régi álma volt a kömlői gyülekezetnek, amely most valóra válhat. Már a világháború előtt is gyűjtött a kömlői gyülekezet orgonára, de akkor a gyűjtést az infláció elsöpörte. Néhány évtizede újra felmerült az orgona kérdése, de sokáig csak imádságban tudtuk életben tartani ezt a célunkat. Egyik imádság sem volt hiá-

templompadokkal gazdagíthattuk. Ám nagy szomorúság volt bennünk, mert egy németországi templomot és egy gyülekezeti termet kellett kiürítenünk, az egyiket bontás követte a másikat pedig átépítés. Bielefeld 300 000 fős város, ahol több gyülekezet található. Minket fogadó gyülekezet az Evangelikal Emmaus-Kirchengemeinde Senne névre hallgató protestáns felekezetű gyülekezet volt. Egyik templomuknál volt a szállásunk, két lelkészével is találkoztunk, akik nagyon örültek annak, hogy mind a padok, mind az orgona jó helyre kerülnek. Ennek a gyülekezetnek a városban eddig 4 temploma volt, ám ebből az egyik lassan kiürült és kihaszíratatlanná vált. Ennek a templomnak a padjait és székeit ajánlotta fel a gyülekezet. A templomra átépítés vár, ezt követően nem szolgál már szagrális térként. Bár az épület megmarad, de a későbbiekben felnőttképzésnek fog helyet adni. A gyülekezet további 3 temploma a város különböző helyein fekszik. A gyülekezeti tagok száma körülbelül 3000 fő. Elmondásuk alapján mindegyik templomba 80-120 ember jár vasárnaponként istentiszteletra. A bontásra ítélt gyülekezeti ház értelmi fogyatékosoknak adott közösségi teret, ennek a nagytermében szolgált egy sípos orgona, amelyet céladományként a Kömlői Református Egyházközségnek szántak.

Három napot töltöttünk Bielefeldben, ez a három nap jó hangu-

padok kipakolására került volna sor, a német vendéglátónk még több magyar segítséget hozott nekünk. Volt közöttük ott élő magyar, voltak a Vajdaságból, Felvidékről és a Tiszántúlról is. A közös munka jó lehetőség volt a beszélge-

tésekre, hamar összeismerkedtünk velük. Hiába jöttünk 1100 kilométert, mégis magyar kezek segítettek bennünket a pakolásban.

Német vendéglátónkban egy olyan embert ismerhettünk meg, aki önzetlenül segít másokon, idejét, erejét nem kímélve, lelkesen foglalkozott a mi ügyünkkel. Mindenkihez volt egy jó szava. A diakónia igazi lelkiületét tanulhatja meg tőle az ember.

Nem csak dolgozni mentünk ki Németországba, hanem hangsúlyt fektettünk a gyülekezetszerűsége. A beszélgetéseken és közös étkezéseken túl

bavaló, amely a kömlői orgonáért hangzott, hiszen hozzávetőleg 1100 km-es utat tett meg egy kamionban, padok között, a sípok félig-meddig egymás hegyén-hátán. Mégis mind az 500 síp épségben megérkezett és a gyülekezetünk gondosan oltalmazza őket. Istenben bízunk, és tőle kérjük, hogy engedje meg, hogy a darabokban lévő orgonát meg tudjuk újból szólaltatni itt, az új helyén és minden istentiszteletra járó gyönyörködhesse a kömlői hangszerben.

Deák László

GYERE UTÁNAM, LÉPJ A NYOMOMBA

Ez volt az idei gyerektábor címe. Ezzel hívogattuk a gyerekeket. Első nap, a megérkezésükkor a lábnyomuk felkerült az útra, amit Hegedűs Regina festett. Jelezve, hogy ezen az úton együtt megyünk a mennyországba, egymás mellett, nem megelőzve egymást. Minden nap arról szóltak a történetek, a játékok, hogy ők maguk hogyan tudnának példák lenni beszédben, hitben, cselekedetekben, szeretetben és szívük tisztaságában.

Reggelente mi, segítők, fél 9-kor kezdtünk kint a parkban áhítattal, amit Lívia és Márton tartott felváltva. Imádkozunk, énekeltünk, elolvasták a naphoz tartozó ígérést, magyarázták és beszélgettünk.

A gyerekeket 9 órára vártuk. A közös gyülekező játék és éneklés után egy jelenet következett. Pál apostol és Timóteus szerepében Márton és Ádám jelentette meg előttünk az aznapi témát. Ezt követte a tízórai.

A fiatalok idén is bekapcsolódtak az énekek kíséretébe: Márk, Áron, Brenda és Veronika gitárral, Dani dobbal, Márton pedig tangó harmónikával.

A szünet után az aranymondás tanítása következett, amit a nap folyamán felmondhattak. Ehhez kapcsolódva a gyerekek igyekeztek a feltett szituációs kérdésekre válaszolni. Ismerkedhettek a francia, az angol, a német és a görög nyelvvél is.

A csoportvezetők három helyen foglalkoztak a gyerekekkel. Az ovisokkal és az elsősökkel Kamilla és én. Az alsósokkal Lívia, Hegedűs Regina és Tóth Effi. A felsősökkel Márton és Nagy Gabriella. Örömmel láttuk, amikor megértették a jelenetet, amit előadtunk, és világossá vált előttük az üzenet, amit át szeretünk volna adni nekik. Hogyan figyeljenek beszédükre, tetteikre és hogyan mutathatják ki szeretetüket. A kézműves foglalkozásokon is aktívan részt vettek. Színeztünk, vágunk, ragasztottunk, gyurmáztunk, kockákból építettünk.

A gyerekek nagyon élvezték a napi indulókat is, ami amerikai katonás stílusban például az első napon így szólt: Beszélj mindig igazat, Kellemeset, hasznosat! Jézust dicsérje a száz, Soha ne beszélj csúnyán!

Ebédre mindig valami finomsággal

vártak bennünket az asszonyok a teraszon. Majd szabad játék következett.

A Nyugi sátor idén is nagyon népszerű volt, amire Magyar Anikó felügyelt. A gyerekeket elég volt

néha elszólítani, annyira belemerültek a különböző társasjátékokba. A délután további részében a gyerekek figyelmét és energiáját csapatjátékokkal, sorversennyel, lufihajtogatással, ejtőernyőzés-el igyekeztünk lekötöni. Csütörtökön az első félbeszakított a játékokat, de a gyerekek jókedvét nem tudta elvenni. A teraszra behúzódva énekeltek, zenéltek, játszottak és beszélgettek.

Péntek délben átsétáltunk a tóhoz, ahol a hagyományörző csapat finom ebéddel, gyümölcslevesrel és kemencében süített kenyérlángossal várt bennünket. Kicsit megpihelve csapatokban tértünk vissza a parkba állomásokon keresztül, ahol az ügyesség és a héten szerzett ismeretek egyaránt számítottak. Egy ismétlődő akadályversenyt készítettünk elő a gyerekeknek. Mind a négy csapat ügyesen teljesítette a pályát.

A nap zárásaként vásárt rendeztünk, ahol a héten gyűjtött talantomokat lehetett levásárolni. Talantumot segítségért, jó válaszokért, szép beszédért, aranymondásért igyekeztek gyűjteni egész héten.

A tábort minden nap, így az utolsó délután is, Áldás körrel zártuk ugyanazon ének elnevelésével: „Békesség legyen velünk, itt van Jézus köztünk. Békesség, békesség, legyen velünk.” Utána egymás felé fordulva áldást mondtunk egymásnak: „Légy erős és bátor!” és „Örüljtek az Úrban mindenkor!” Szombaton a hárskúti Papod kilátóhoz és az Esztergáli forráshoz kirándultunk. 3 km-es túrával és 642 m szintkülönbséget megtéve értük el a Vitéz Bertalan kilátót, ahonnan jól látszott a Balaton, a csetényi szélerőművek, Zirc, Veszprém... Majd a falu melletti forrásnál ki mit hozott, azt megsütötte. Hazafelé

természetesen nem hagyhattuk ki a Pepe cukrászdát Zircen.

A hét folyamán 12 felnőtt és 9 fiatal segédkezett. A táborban 35 gyermek vett részt. Egy testvérpár Bakonyszombat helyről érkezett. Örömmel láttuk, hogy a hét végére sikerült itteni barátokat is találniuk.

Örülök, hogy része lehettem segítőként a tábornak. Jó volt a gyerekek között lenni.

Vidi Attiláné, Judit

KÁRPÁTALJAIK ÁCSON

Augusztus 4-én, vasárnap a kárpátaljai Nagyberegi Református Líceum küldöttsége volt vendégünk az istentiszteleten. A fiatalok a Dunaalmási Szeretetotthonban „nyaralnak”, közben pedig munkájukkal segítik is az otthon lakóit. Az itt-tartózkodásuk alatti vasárnapon egy gyülekezetet keresnek fel – idén Ácsra jöttek. Az istentiszteleten vetített képek segítségével mutatták be iskolájukat, életüket, majd énekeltek, verssel szolgáltak. Az igehirdetést Márkus Dániel dunaalmási intézeti lelkész végezte, aki szemléletes módon az Istennek való szolgálatról beszélt. A gyülekezet ezután ebédet látta vendégül a csapatot a Piskóta Kávéház és Étteremben, majd rövid sétán mutatott meg nekik Ács központját és beszélgettünk a település érdekességeiről. Az istentiszteleti perselypénzzel támogattuk a diákok táborozását és iskolájukat.